

man faa den hele Forhandling og den hele Undersøgelse og Korrespondance om deres Forsørgelsesret til at gentage sig. Dersom det var en Politiforanstaltning, og alle Alimentationsbidrag gik gennem Politiets Haand, vilde Politiet eo ipso være underrettet til enhver som helst given Tid om de paagældendes Opholdssted og de vilde stadig kunne holde sig à jour med deres Forsørgelsessted. Jeg henstiller som sagt dette til velvillig Overvejelse.

Justitsministeren (Rump): Den ærede Forslagsstiller, der havde Ordet i Dag, udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at Lovforslaget væsentlig kun indeholdt Ændringer med Hensyn til Forretningsgangen. Det er nu ikke ganske saa. Saaledes, som Lovforslaget er affattet, indeholder det adskillige Realitetsændringer. Der er desuden flere Uklarheder til Stede, hvilke til Dels ere blevne fremdragne af andre ærede Medlemmer. Jeg skal imidlertid ikke ved denne første Behandling komme ind paa alle herhen hørende Spørgsmaal, ærede Medlemmer have fremdraget en hel Del af disse. Jeg skal indskrænke mig til at omtale et Par Punkter, som jeg betragter som Hovedpunkterne i dette Lovforslag. — Loven af 20de April 1888, der, som den ærede Forslagsstiller bemærkede, var den første Lov, der indeholdt Bestemmelser om, at Barnemødre, der havde erhvervet Resolution over for Barnefaderen til at yde Bidrag til deres uægte Børn, under visse Betingelser skulle have Ret til af det offentlige at faa Bidragene udbetalte. Loven bestemte i saa Henseende, at Moderen enten selv eller gennem sin Opholdskommune kunde henvende sig til Faderens Opholdskommune, for saa vidt hans Opholdssted kendtes, men i modsat Fald til hans Forsørgelseskommune for at faa Bidraget udbetalt. Loven bestemte derhos for Barnefaderens Opholdskommunes Vedkommende, at den havde at udbetale Bidraget, forinden der foretoges Udpankning. Loven indeholdt nu ingen Revisionsbestemmelse; men der hengik dog kun 4 Aar, inden man optog Loven til Revision. Hovedbestemmelsen, som indeholdes i Loven af 12te April 1892, gaar ud paa at lægge Forpligtelsen til foreløbig at udrede Underholdsbidraget over paa Barnemoderens Opholdskommune. Det er vel bestemt, at man, saa vidt det allerede paa det Tidspunkt vides, hvor Barnefaderen opholder sig, skal spørge ham, om han er villig til at betale, en Bestemmelse, der er given for at konstatere, at han i Virkeligheden ikke har villet

opfylde sin Skyldighed; men derefter har Barnemoderens Opholdskommune, som det siges: uden videre Ophold forskudtvis at udbetale Moderen Bidraget. Derpaa følger Udpanningen, og hvis denne ikke fører til noget Resultat, eller ikke foretages, fordi det ikke vides, hvor Barnefaderen er, kan Moderens Opholdskommune fordrer Refusion af Barnefaderens Forsørgelseskommune. Medens Loven af 1888 altsaa paa-bød, at Moderen skulde henvende sig til Faderens Opholdskommune, og denne da atter kunde holde sig til hans Forsørgelseskommune, er det bestemt i Loven af 1892, at Moderen kan henvende sig til Moderens Opholdskommune, der kan søge Regres hos Barnefaderens Forsørgelseskommune. Hvad gør nu det Lovforslag, her foreligger? Det vender paa dette Punkt tilbage til Bestemmelsen i Loven af 1888, og det med en Forandring i Barnemoderens Disfavour, idet Barnefaderens Opholdskommunes Forpligtelse til at udrede Bidraget efter Forslaget først indtræder, efter at der er forsøgt foretaget Udpankning hos Barnefaderen. Naar man i 1892 gik over til de nugældende Bestemmelser, var det selvfølgelig, fordi 4 Aars Erfaringer havde vist, at Loven af 1888 ikke fungerede heldigt. De ny Bestemmelser i Loven af 1892 tilsigtede naturligvis paa dette Punkt at stille Barnemoderen gunstigere, end hun tidligere havde været. Dette var i Konsekvens af Princippet om, at den Hjælp, som det offentlige ydede hende, ikke for hendes Vedkommende skulde betragtes som Fattigunderstøttelse. Hun skulde, naar Bidragets Beløb var forfaldet, og det havde vist sig, at Faderen ikke vilde betale, være berettiget til at faa Beløbet udbetalt straks, og det var derfor naturligt at henlægge denne Forpligtelse til hendes Opholdskommune. Det var den Maade, hvorpaa hun hurtigst kunde faa det forfaldne Bidrag udbetalt. Det vilde være et Tilbageskridt, om man nu vilde vende tilbage til de Bestemmelser, som efter 4 Aars Forløb vare blevne forkastede af Lovgivningsmagten, og tilmed at skærpe dem i Barnemoderens Disfavour. Det blev omtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ved Lovforslagets Forelæggelse, at Barnemoderen ganske godt kunde taale at vente den Tid, som vilde hengaa for Udpanningen. Det kan Barnemoderen imidlertid i Reglen ikke. Det kan tit blive en meget lang Tid. For det første skal man henvende sig til Barnefaderens Opholdskommune, og den ligger maaske i en anden Del af Landet, saa skal der fore-